

Cengiz Aktar: Mi mornarzis

Posted on 29/04/2015

Unutmabeni çiçeğinin Ermenicesi, tercümesi unutmabeni... Pekçok dilde aynı... Bir bakıma, insanın hafızasız yaşayamayacağını hatırlatan çiçek... Soykırımın yüzüncü yılı etkinliklerinin evrensel simgesi. Hafıza ve adalet üç gün süren ve sade Ermeni değil bütün soykırımları hatırlayan Erivan'daki uluslararası anma ve toplantının ana temasıydı.

Cuma anıtın bulunduğu Kırlangıç Tepesi'nde sağlı sollu Anadolu yerleşimlerinin adlarını bir kez daha görünce soykırımın Ermenilerin olduğu kadar bizim hepimizin hikâyesi olduğunu düşündüm. Onların değil, bizlerin hepimizin. Ermenilerin kadar Çerkesin, Kürdün, Türkün yüzyıllık acısı ve yası bu. Asırlar boyunca hemhâl olmuş, ebrulîleşmiş topluluklardan önce birinin, ardından diğerlerinin o vahdetten şiddetle kopartılmasının yası bu. Yüz yıllık bereketsizliğin, ahlâksızlığın, adaletsizliğin kaynağı...

Unutturulmuş, unutulmak istenmiş, hatırlanmasın diye ne yalanlarla bezenmiş berbat bir hikâye bu. Cedlerimizin, siyaset erbabından ticaret erbabına, köylüsünden şehirlisine işine geldiği ölçüde gizlenmiş ve muazzam çabalara rağmen artık her yerde faş olmuş bir hikâye bu. Ermenilerin adalet arayışı bugünkü ifşanın, ilâmın, itirafın anadamarı, bundan kuşku yok.

Nitekim anmaların diğer güçlü simgesi dayanıklılık: "Soyumuz kırıldı ama buradayız, sağlamız ve adaleti hâlâ talep ediyoruz!"

Erivan'da ister oradan ister Diasporadan Türkiye'yi hedef alan hiçbir mesaj yoktu. Sadece kafalarda ve demeçlerde "neden Ankara hâlâ soykırımı tanımıyor" sorusu vardı. O kadar. Bunun aksine resmî Türkiye, soğukkanlılığını külliyen kaybetmiş bir hâlde görülmemiş bir

beceriksizlikler serisiyle kayıtlara geçti. Kime ne ayar çekeceğine, kime hangi dersi vereceğine, kime ne lâf yetiştireceğine şaşırıldı. Verdiği tepkilerde iftira, yalan diye başlayıp, lâfi döndürüp dolaştırıp suçunu kabul edercesine “ama siz de şunlara bunları yaptınız” demekten öteye gidemedi. Çünkü gidecek bir ötesi yok! Davutoğlu’nun şifahen “tehcir insanlık suçudur” çıkışı ki gayet önemli, anaakım inkârcı yaygaradan duyulmadı bile.

Hükümet Vatikan ve Viyana sefirlerini çekti. Belgrad, Berlin, Moskova, Sofya, Vaşington sefirlerini neden çekmedi belli değil. Bu bağlamda Ankara, diplomasinin sıfır noktasındadır. Birbirleriyle savaşan ülkeler dahi sefirlerini çekmemeye çalışır, asgarî irtibatı muhafaza eder. İçeride artık her politikaya damgasını vuran “benim gibi düşünmeyen düşmanımdır” politikası aynen dışarıya yansıtılıyor.

Ankara Obama’nın soykırım dememesine ve adını vermeden Ermeni Soykırımı’nın bütün öğelerini sayarak tasvir eden ABD ve diğer ülkelere sevin sin mi kızsın mı bilemedi. 24 Nisan’ı nasıl gölgelerim diye debelenirken, 25 Nisan Anzac Günü’nü bir yıllığına 24’üne kaydırarak gülünç olmanın yanında 23 Nisan’ın 95’inci yıldönümünü tamamen atladi. Zaten başkanlık sisteminde meclisin artık ne önemi vardı ki? Çanakkale müsameresi 18 Mart Çanakkale Zaferi’ne dahi gölge düşürdü. Avustralya ve Yeni Zelanda’da bu sayede soykırımı duymayan varsa duymuş oldu. Sonuçta kendi çalıp kendi oynayan bir ülke varsa o da zavallı resmî Türkiye idi.

Bugün resmî Türkiye (buna Kemalist inkârcı cephe de dâhil) keskin sirke misâli küpüne zarar veriyor. Yasını tutan, atalarını yâd eden Ermenilere duyduğu tahammülsüzlük, soykırımı ağızına alan herkese yağdırdığı hakaret ülkeyi uluslararası camiada “ahlakî parya” mertebesine taşıyor. Huntingtonvarî bir iştahla dinler savaşının bayraktarlığına soyunan bir AKP Türkiyesi imajı giderek yerleşiyor. Hayra alâmet değil bütün bunlar.

Hrant’ı andım Tepedeki kırlangıçlarla. İsterdi illâki burada olmak... Çabası katliyle sonuçlandı evet, ama açtığı hafıza kaynağı çağlayan oldu, çağlayanın bulduğu çatlak da

devasa bir gedik. Daha da üstü örtülmez. Unutmadık, ne seni ne diğerlerini.

Kaynak: Taraf.com.tr